

[Brosen.]

sin Prøve ude i det praktiske Liv. Jeg tænker, som sagt, ikke paa de Overdrivelser, der kommer frem, men der er jo et og andet, som man lægger Mærke til, og som vi maa væreaarvaagne over for. Jeg synes saaledes, at den Affære i Aalborg, som man kalder Paaskehjælpen, er af en saadan Beskaffenhed, at den maatte føres frem her under Finanslovforslagets første Behandling. Ministeren resolverede — det nævnte jeg ogsaa — angaaende denne Sag, at der var begaaet noget ulovligt, men jeg synes alligevel, at den højtærede Minister nu pyntede paa det i sin Tale i Eftermiddag, idet han sagde, at der ikke var Tale om kollektiv Hjælp; han maatte dog samtidig indrømme, at af 2 400 havde 2 000 faaet Hjælp, og det, saa vidt jeg kunde forstaa, efter ganske ensrettede Takster. Det var altsaa ulovligt. Men er Forholdet ikke det, at først efter at Sogneraadforeningerne har taget Affære, fremkommer Meddelelsen fra Socialministeriet om, at man for de Penge, der var givet ud, maatte nægte mellemkommunal Refusion? Jeg synes i det hele taget ikke, at det var, hvad Ministeren vilde mene, en særlig skarp Paatale, Udvalget deroppe fik.

Naar jeg har ført den Sag frem her, er det naturligvis ikke, fordi jeg er ude efter, at den ene og den anden skal tiltales, men fordi jeg mener, at det, hvorpaa det kommer an, naar en stor Reform føres ud i Livet, er, at man i Tide griber kraftigt ind for at hindre, at sligt, som der her er Tale om, skal ske andre Steder i Fremtiden. Der er naturligvis ikke Tale om — og derfor synes jeg, den højtærede Minister kunde have sparet sig det —, at jeg vil angribe ham paa hans embedsmæssige Ære. Jeg har, som sagt, ment, at der burde lyde en Advarsel, fordi Venstre, som jo har været med til at gennemføre denne Reform, i allerhøjeste Grad er interesseret i, at den kan holde ude i det praktiske Liv.

Den højtærede Socialminister fremsatte naturligvis i sin lange Tale mange interessante Udtalelser, og jeg kan fuldt og helt give ham min Tilslutning, naar han siger, at til syvende og sidst er det afgørende Landets økonomiske Politik. Den højtærede Minister sagde bl. a., at dette, at man fra Landbrugets Side havde skudt 40 000 ud, som tidligere havde haft Beskæftigelse inden for Landbruget, var noget i allerhøjeste Grad alvorligt. Jeg haaber ikke, det skal være en Bebrejdelse til Landbruget, for hvorfor er disse Mennesker stødt tilbage fra Landbruget? Ganske simpelt af den Grund, at

de enkelte Landmænd ikke har haft Kontanter at betale med. Vi, der er kendt ude i det praktiske Liv, ved jo, hvordan det staaer til paa Smaagaardene og de store Husmandsbrug, hvor man tidligere har haft Medhjælp. De hutler sig igennem, de gør Arbejdet selv eller med deres Families Hjælp, fordi de ikke har Kontanter at undvære til den Medhjælp, de tidligere havde, og vi kan være ganske overbevist om, at det er ikke særlig morsomme Forhold, de har levet under; det har været med Slid og Slæb fra Morgen til Aften, uden at de i rent pengemæssig Henseende har haft noget større Udbytte af deres Arbejde. Og saa kan mange derude jo ikke forstaa — det vil jeg dog haabe, den højtærede Socialminister ogsaa kan sætte sig ind i —, at man paa de større Brug, hvor man er nødt til at have Medhjælp, kan søge og søge efter Folk, uden at nogen melder sig, medens der derimod inde i Byerne staaer store Flokke af ledige paa Gadehjørnerne.

Derfor har ogsaa efter min Mening det kommunale Udvalg i Horsens resolveret paa en fornuftig Maade, idet det har sagt til disse unge, der er kommet ind udefra: I maa dog virkelig selv se, om der ikke er Mulighed for at faa Arbejde, før I kommer her og beder om Understøttelse. Man skulde jo synes, at det i alt Fald kan forlanges, at de skal dokumentere, at de virkelig i den Henseende har anstrengt sig. Hvis man ikke gør det, saa tror jeg, man er inde paa en meget farlig Vej i Retning af komplet at ødelægge Selvhjælpstilven i vort Folk. Men Ministeren har jo desavoueret dette kommunale Udvalg ovre i Horsens og ment, at Forholdet maa være det, at der først skal konstateres en Arbejdsvægring, før man i det hele taget kan nægte dem nogen Understøttelse.

Her er vi altsaa ved et i høj Grad springende Punkt, og her skulde efter min Mening den højtærede Socialminister, hvis han vil handle fornuftigt, give de sociale Udvalg større Myndighed, end Tilfældet hidtil har været. Thi paa den Maade, det er gaaet hidtil, bliver bare Arbejdet i Socialministeriet aldeles uoverkommeligt, hvorfor der ogsaa stadig maa stilles Forslag om flere og flere Embedsmænd. Var der noget i Vejen for, at man i højere Grad end nu lagde det ud til de sociale Udvalg? De har jo dog til syvende og sidst de bedste Betingelser for at bedømme de lokale Forhold. Vi ved jo, hvorledes det er sat i System, i hvert Fald alle Vegne, hvor Socialdemokratiet har agiteret, at der er en Løben fra de sociale Udvalg til Amtmanden,